

Arrest

nr. 86 765 van 3 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 20 april 2012 waarbij een einde gesteld wordt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VELDEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 juli 2010 diende de verzoekster, burger van de Unie, een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

1.2. Op 6 oktober 2010 bekwam zij de inschrijving en op 28 oktober 2010 werd zij in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 22 april 2011 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

1.4. De verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 66 848 van 19 september 2011 overging tot de vernietiging van deze bijlage 21.

1.5. Op 24 oktober 2011 werd aan de verzoekster opnieuw een E-kaart afgeleverd.

1.6. Op 20 april 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing waarbij een einde gesteld wordt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bij huidig beroep bestreden beslissing die aan de verzoekster werd ter kennis gebracht op 3 mei 2012 en die als volgt is gemotiveerd:

“ Beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (in uitvoering van artikel 42 bis en 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 64 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: L(...), M(...), Nationaliteit: Nederland , Geboortedatum : (...), Geboorteplaats: Luanda, Identificatienummer in het Rijksregister 073(...), Alsook aan het verblijf van de kinderen: L(...) J(...), L(...) L(...), L(...) D(...) en L(...) P(...) Verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene deed een aanvraag tot verklaring van inschrijving als werknemer op 1.07.2010. Op basis van haar tewerkstelling bekwam zij de inschrijving op 6.10.2010 met afgifte van de E-kaart op 28.10.2010. De kinderen van betrokkene zijn nadien hun moeder komen vervoegen. Op 22.04.2011 werd besloten het verblijfsrecht van betrokkene te beëindigen gezien betrokkene niet meer voldeed aan de verblijfsvoorwaarden. De Raad voor vreemdelingenbetwistingen vernietigde de beslissing op 19.07.2011 omdat, overeenkomstig de appreciatie van de raad, de feitenvinding betreffende betrokkenen niet zorgvuldig genoeg was gebeurd. Rekening houdend met dit arrest en de nieuwe elementen die betrokkene inderdaad naar voren had gebracht naar aanleiding van de intrekking van het verblijfsrecht, diende te worden vastgesteld dat betrokkene terug aan de voorwaarden voldeed als werknemer. De nieuwe beslissing betreffende het verblijfsrecht die op 28.09.2011 werd genomen luidde dan ook dat betrokkene het verblijfsrecht dan toch kon behouden.

Uit het administratief dossier blijkt heden dat betrokkene wel degelijk enige tijd aan de slag is geweest in 2011, echter enkel de tewerkstelling van juni 2011 was van die aard dat betrokkene geen steun meer nodig had van het sociale bijstandstelsel. Vanaf juli 2011 is deze bijstand moeten hervat worden (zie informatie in het administratief dossier). De laatste (marginale) tewerkstelling dateert intussen van begin oktober 2011. Betrokkene kan dan ook niet meer beschouwd worden als werknemer overeenkomstig art. 40, §4, 1° (wet 15.12.1980). Overeenkomstig art 42bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 kan een werknemer, na een tewerkstelling van minder dan een jaar, nog zes maanden het verblijfsrecht behouden, voor zover zij onvrijwillig werkloos is geworden en zich heeft ingeschreven als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling. Deze periode van zes maanden is echter intussen verstreken. Betrokkene kan derhalve het verblijfsrecht als werknemer niet behouden. Betrokkene werd op 21.02.2012 verzocht haar nieuwe activiteiten, of bij gebrek daaraan bestaansmiddelen, toe te lichten. Er werd ook de kans gegeven eventuele humanitaire elementen mbt de gezinsleden die haar vergezellen toe te lichten/aan te tonen. Daarop legde betrokkene een bewijs van inschrijving bij de VDAB en Actiris, bewijzen van sollicitaties bij interimkantoren, een werkkaart van de RVA met mogelijkheid van rsz vermindering voor een potentiële werkgever, een bewijs van inschrijving bij Randstad, een advertentie van ASAP en een aanwezigheidsattest van de cursus Nederlands voor. Op basis van deze documenten kan worden vastgesteld dat betrokkene werk zoekt en ondersteund wordt door Belgische overheidsdiensten allerhande bij die zoektocht, maar kan niet worden vastgesteld dat er een reële kans op (niet-marginale) tewerkstelling bestaat. Wel integendeel, betrokkene dient haar Nederlands nog bij te schaven en de geraadpleegde interimkantoren bevestigen keer op keer dat er geen werk is voor mevrouw. Inden betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou maken, mag verwacht worden dat ze na meer dan anderhalf jaar verblijf in België daadwerkelijk aan de slag zou zijn. Kennelijk heeft betrokkene niet de kwaliteiten, ervaring, expertise waar nood aan is op de Belgische arbeidsmarkt. Derhalve kan betrokkene evenmin het verblijfsrecht als werkzoekende behouden (art. 40, §4, eerste lid, 1° -wet van 15.12.1980).

Betrokkene blijkt heden terug bestaansmiddelen ter beschikking te hebben van het ocmw en een onredelijke belasting te vormen voor het sociale bijstandstelsel. Daarmee dient dus vastgesteld te worden dat ze niet voldoet aan de voorwaarden om als beschikker het verblijfsrecht te behouden (art.

40, §4, eerste lid, 2° van dezelfde wet) en bovendien een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt.

Overeenkomstig art 42bis §1 van de vreemdelingenwet wordt het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd.

Het verblijfsrecht van de minderjarige kinderen die betrokkene vergezellen dient overeenkomstig art 42ter §1, 1° eveneens beëindigd te worden gezien het verblijfsrecht van de moeder werd beëindigd. Er werden geen humanitaire elementen aangehaald of bewezen die een dergelijke beslissing zouden kunnen verhinderen.“

2. Over de rechtspleging

2.1. Ter zitting overhandigt de raadsman van de verzoekster een bijkomend stuk. De verweerder verzet zich tegen de neerlegging ervan.

Noch de vreemdelingenwet, noch het Procedurereglement voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzien in de mogelijkheid tot het indienen van aanvullende stukken. Derhalve wordt het door de verzoekster niet eerder ingediende stuk uit de debatten geweerd.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat *in casu* geen uitspraak wordt gedaan over de kosten van het beroep en *a fortiori* niet kan ingegaan worden op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij tevens een schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uitgewerkt:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken melding heeft gekregen dat de arbeidsbetrekking van de verzoekende partij van beperkte, c.q. tijdelijke duurtijd was, heeft zij alsnog nadat voorzegde betrekking reeds beëindigd was verzoekende partij alsnog een E-kaart verleend.

Derwijze heeft zij aan de verzoekende partij - minstens en alleszins - de indruk, c.q. schijn, gegeven dat zij in België kon verblijven voor de voorziene periode van 5 jaar.

Bovendien dient bij de overweging tevens rekening gehouden te worden met de onvrijwillige werkloosheid van de verzoekende partij maar evenzo met haar bereidheid om een nieuw werk te vinden en haar actief zoeken om een dergelijke betrekking te vinden.

Verzoekende partij is ingeschreven in talrijke interimkantoren; heeft spontaan gesolliciteerd bij verschillende potentiële werkgevers; heeft verschillende malen geantwoord op diverse sollicitaties en gaat op zeer regelmatige basis langs bij de trajectbegeleider van het OCMW.

Verzoekende partij heeft een opleiding Nederlandse les teneinde haar kansen op een werkaanvaarding te vergroten en toont interesse om allerhande opleidingen te volgen,

Verzoekende partij volgt evenzo een bijscholingscursus tot opleiding van "industriële schoonmaker".

Bovendien wordt voorgehouden als zou de laatste betrekking dateren vanaf oktober 2011, hetgeen enerzijds niet correct is daar verzoekende partij sedertdien regelmatig, deeltijdse betrekking heeft gehad middels tussenkomst van allerhande interim-kantoren.

Anderzijds dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij in oktober 2011 bevallen is van haar zoon Dominique TOKITO PAMENA (° 29 oktober 2011) hetgeen onmiddellijk verklaart waarom er gedurende de maanden (zgn. ouderschapsverlof) geen arbeid kon / mocht worden uitgeoefend.

Verzoekende partij heeft zich - zodra zij zich opnieuw op de arbeidsmarkt kon begeven - onverwijld ingeschreven in tal van interim-kantoren, heeft zij tal van sollicitatiebrieven, c.q. -gesprekken gehad en is zij ook daadwerkelijk tewerkgesteld binnen het kader van dienstencheques.

Het kan de verzoekende partij niet ten kwade worden geduld dat geen van haar geleverde en nog te leveren inspanningen om een betrekking te vinden tot op heden aanleiding hebben gegeven tot een vaste-volgtijdse job.

De door de verzoekende partij geleverde inspanningen dienen in de overweging te worden opgenomen daar het geenszins haar vrije keuze is om te genieten van het sociale bijstandstelsel.

Het niet rekening houden met haar inspanningen is derwijze onredelijk.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar aanvraag echter afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet motiveert,

Het afgeleverde bevel tot het verlaten van het grondgebied dient dan ook te worden vernietigd om de volgende redenen:

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot de beëindiging van het verblijfsrecht en tot aflevering van een bevel tot het verlaten van het grondgebied in hoofde van verzoekende partij zijn besloten, nu blijkt dat zij terdege al het mogelijk doet om in deze alsnog haar arbeidsstatuut geregeld te weten,

Verzoekende partij voldoet tot nu toe dus aan de noodzakelijke voorwaarden om in België te mogen blijven.

Tóch meent de Dienst Vreemdelingenzaken haar dit verder verblijf in België te moeten weigeren.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de beëindiging van het verblijfsrecht en tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Het middel is derhalve gegrond.“

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Schending van het redelijkheidsbeginsel”

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen,

“Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt. ”

(onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel zou schenden, omdat de schijn werd gewekt dat zij in België nog 5 jaar kon blijven, doordat zij in het bezit werd gesteld van een E-kaart en dit hoewel zij nooit een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd kon voorleggen.

Dergelijke beschouwingen zijn weinig ernstig. Verzoekster bekwam haar E-kaart op basis van haar activiteiten als werknemer en dit op grond van art. 40 Vreemdelingenwet.

Art. 40 Vreemdelingenwet, op basis waarvan verzoekster haar verblijfsrecht bekwam, bepaalt uitdrukkelijk:

"Art. 40. § 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk

§ 3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1 ° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld:

Verzoekster, die haar verblijfsrecht bekwam op grond van voornoemd art. 40 Vreemdelingenwet behoorde dan ook te weten dat haar verblijfsrecht kon worden beëindigd indien zij niet langer aan de wettelijke voorwaarden voldeed.

Verzoekster kan zich ter zake niet op een rechtmatig vertrouwen in een blijvend verblijfsrecht beroepen, ook gelet op de uitdrukkelijke bewoordingen van art. 42bis Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde Indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40. § 4. en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, De minister of zijn

gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. ”

Verzoekster houdt verder voor dat de bestreden beslissing onredelijk zou zijn, doordat geen rekening wordt gehouden met:

het onvrijwillig karakter van haar werkloosheid,

haar bereidheid om werk te vinden en om zich bij te scholen.

Verzoekster steunt daarbij op verschillende stukken, waarbij de verwerende partij opmerkt dat verschillende van deze stukken nog niet bekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat ook niet aan de gemachtigde kan worden verweten hier geen rekening mee te hebben gehouden,

Terwijl wel degelijk blijkt uit de bestreden beslissing, en dit in tegenstelling tot wat verzoekster poogt voor te houden, dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding terdege rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoekster wel tijdig had overgemaakt en deze heeft betrokken in zijn beoordeling. Daarenboven heeft de verwerende partij ook zelf bijkomend onderzoek verricht in verschillende gegevensbanken. De verwerende partij verwijst daartoe naar de motieven van de bestreden beslissing:

(...)

Gelet op deze vaststellingen, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat het verblijfsrecht van verzoekster diende te worden beëindigd in toepassing van art. 42bis Vreemdelingenwet.

Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden dat geen rekening werd gehouden met de door haar aangebrachte stukken, die zich in het administratief dossier bevinden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat dit wel is gebeurd.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet optreedt als rechter in hoger beroep, doch als annulatierechter enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van de feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, wat in casu om hoger vermelde redenen niet het geval is. (R.v.V. nr. 1113 dd. 6.8.2007)

Verzoekster voert aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij in oktober bevallen is en hierdoor niet kon werken.

De verwerende partij merkt op dat aan verzoekster werd gevraagd per schrijven van 21.02.2012 om bewijzen van haar actuele situatie, en ook eventuele humanitaire omstandigheden, over te maken. Verzoekster heeft daarop stukken overgemaakt met betrekking tot haar arbeidssituatie, maar heeft er zich nooit op beroepen dat de zoektocht naar werk niet mogelijk zou zijn geweest gelet op haar recente bevalling. Verzoekster kan de gemachtigde dan ook niet verwijten hier geen rekening mee te hebben gehouden, nu zij zelf geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om op deze omstandigheid te wijzen en om aan te duiden waarom die van aard was dat zij hiertoe geen werk kon vinden/zoeken.

De verwerende partij merkt ook op dat de bestreden beslissing pas werd genomen in april i.e. meer dan 6 maanden na de bevalling waarvan sprake. Terwijl uit onderzoek van de gemachtigde blijkt dat verzoekster sinds haar verblijf in het Rijk steeds steun nodig heeft gehad van het OCMW. Enkel haar inkomen van de maand juli 2011 was van aard dat zij toen geen bijstand behoefde. Verzoeksters slaagt er met haar verwijzing naar haar bevalling niet in, de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoeksters vage beschouwingen als zou zij recent wel hebben gewerkt, worden niet ondersteund door de stukken die zich in het administratief dossier bevinden en die verzoekster tijdig had voorgelegd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft dan ook geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, geoordeeld dat verzoeksters verblijfsrecht diende te worden beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerkten op datum dat de bestreden beslissing genomen werd, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.”

3.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in fine* vermeldt dat het verblijfsrecht van de verzoekster wordt beëindigd in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat bepaalt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Uit de grief dat “indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot de beëindiging van het verblijfsrecht en tot aflevering van een bevel om tot het verlaten van het grondgebied in hoofde van verzoekende partij zijn besloten (...)” blijkt dat de verzoekster, naast een schending van het redelijkheidsbeginsel tevens een schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het wordt niet betwist dat de verzoekster een burger is van de Unie. Blijkens de stukken van het administratief dossier (met name de bijlage 19) heeft de verzoekster op 1 juli 2010 een aanvraag ingediend van een verklaring tot inschrijving als werknemer of werkzoekende. Het is op basis van deze aanvraag dat haar een E-kaart werd afgeleverd, eerst op 28 oktober 2010 en later na de vernietiging van een eerdere bijlage 21 nogmaals op 24 oktober 2011.

Zij bevindt zich dus in het in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet omschreven geval. Aldus kan de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet en behoudens het bepaalde in artikel 42bis, § 2 van diezelfde wet, het verblijfsrecht beëindigen wanneer de verzoekster niet langer aan de alhier gestelde voorwaarden voldoet, met name indien zij geen werknemer meer is en indien zij niet kan bewijzen dat zij nog werk zoekt en een reële kans op tewerkstelling maakt.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder na de vernietiging van de beslissing van 22 april 2011 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het

grondgebied te verlaten en rekening houdende met het vernietigingsarrest nr. 66 848 van 19 september 2011 en met de nieuwe elementen die de verzoekster had aangebracht, op 28 september 2011 heeft vastgesteld dat de verzoekster terug aan de voorwaarden voldeed als werknemer. Uit de stukken van het administratief dossier, en meer bepaald uit het op 28 maart 2012 gedateerde uittreksel van het vreemdelingenregister, blijkt daarnaast dat de verzoekster op 24 oktober 2011 de inschrijving als werknemer/werkzoekende bekwaam (E-kaart).

In de bestreden beslissing, wordt vastgesteld dat de verzoekster wel degelijk enige tijd aan de slag is geweest in 2011, maar dat enkel de tewerkstelling van juni 2011 van die aard was dat zij geen steun meer nodig had van het sociale bijstandstelsel. Er wordt vastgesteld dat de laatste (marginale) tewerkstelling dateert van begin oktober 2011 zodat de verzoekster niet meer als een werknemer kan worden beschouwd overeenkomstig artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en zij het verblijfsrecht als werknemer niet kan behouden. Ook zou de termijn van 6 maanden voorzien in artikel art 42bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet zijn verlopen. Verder wordt vermeld dat verzoekster evenmin het verblijfsrecht als werkzoekende kan behouden nu uit de documenten die zij op vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken voorlegde niet blijkt dat zij een reële kans op (niet marginale) tewerkstelling maakt en verwacht mag worden dat ze na meer dan anderhalf jaar verblijf in België daadwerkelijk aan de slag zou zijn.

De vaststelling in de bestreden beslissing dat de verzoekster op datum van deze beslissing niet langer kon worden beschouwd als werknemer in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet vindt steun in de stukken van het administratief dossier.

De vraag die te dezen dient te worden beantwoord is te weten of de verweerder naar redelijkheid en op grond van een zorgvuldige feitenvinding heeft geoordeeld dat de verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om als werkzoekende aanspraak te maken op het verblijfsrecht van meer dan drie maanden. De vraag of de verzoekster die zich in het artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet omschreven geval bevindt, al dan niet een onredelijke belasting vormt van het sociale bijstandstelsel is te dezen niet relevant nu deze grond tot beëindiging van het verblijfsrecht krachtens artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet enkel van toepassing is op de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3° bepaalde gevallen.

De verzoekster voert aan dat zij op 29 oktober 2011 is bevallen van haar zoon D(...) B(...) P(...), hetgeen verklaart waarom zij gedurende de maanden van het zogenaamde ouderschapsverlof geen arbeid kon/mocht verrichten. Zij geeft aan dat zij zich, van zodra zij zich opnieuw op de arbeidsmarkt kon begeven, heeft ingeschreven in tal van interimkantoren, dat zij tal van sollicitatiebrieven en -gesprekken heeft gehad en dat zij ook daadwerkelijk is tewerkgesteld in het kader van dienstencheques. De verzoekster besluit dat de bestreden beslissing onvoldoende is gefundeerd en niet redelijk is doordat geen rekening werd gehouden met de aangehaalde elementen.

De verweerder repliceert hierop in de nota dat uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk werd rekening gehouden met alle door de verzoekster overgemaakte stukken en dat tevens bijkomend onderzoek werd verricht in verschillende gegevensbanken. De verweerder merkt tevens op dat aan de verzoekster per schrijven van 21 februari 2012 werd gevraagd om bewijzen van haar actuele situatie en eventuele humanitaire omstandigheden over te maken en dat de verzoekster zich toen nooit heeft beroepen op het feit dat de zoektocht naar werk niet mogelijk zou zijn geweest gelet op haar recente bevalling. De verweerder is van oordeel dat aan hem niet kan verweten worden dat hij geen rekening heeft gehouden met de bevalling aangezien de verzoekster nooit op deze omstandigheid heeft gewezen.

De Raad wijst erop dat inzake beslissingen waarbij een verblijfsrecht wordt beëindigd, de bewijslast dat een vreemdeling niet langer voldoet aan de voorwaarden om tot een verblijf te worden toegelaten bij het bestuur berust. Gedurende de eerste drie jaren van het verblijf kan de gemachtigde van de staatsecretaris op grond van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet zo nodig controleren of bepaalde voorwaarden nog vervuld zijn. De verweerder beschikt ter zake dus over een zekere appreciatiemarge, hetgeen niet wegneemt dat het zorgvuldigheidsbeginsel hem de verplichting oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer: RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt ook in dat de verweerder bij het nemen van zijn beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 15 maart 2012 kennis nam van de op 21 februari 2012 verzonden vraag om binnen de maand de nodige bewijsstukken voor te leggen om te controleren of overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet nog voldaan is aan de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt tevens dat de gemeente Denderleeuw op 28 maart 2012 in antwoord op de brief van 21 februari 2012 de volgende stukken overmaakte aan de Dienst Vreemdelingenzaken: *“attest VDAB – form. Asap (dienstencheques) – sollicitaties – attest randstad – attest cursus Nederlands – uittr. RR – sam. Gezin”*. Zowel uit het aan de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakte uittreksel van het vreemdelingenregister, gedateerd op 28 maart 2012, als uit de eveneens op 28 maart 2012 gedateerde gezinssamenstelling, blijkt dat de verzoekster een zoon D(...) B(...) P(...) heeft die geboren werd op 29 oktober 2011. In het administratief dossier zit ook een transcriptie van een telefoongesprek dat op 21 februari 2012 werd gevoerd met het OCMW van Denderleeuw. Uit dit telefoongesprek is onder meer het volgende naar voor gekomen: *“In oktober had ze (dit is: de verzoekster) een briefje van de dokter dat ze wegens haar zwangerschap niet meer mocht werken waarna ze eind oktober is bevallen. We (dit is: het OCMW van Denderleeuw) hebben met haar afgesproken dat ze weer werk zou beginnen zoeken van zodra de baby naar de crèche mag en daar is ze dan ook mee bezig (...)”*. Onderaan deze transcriptie wordt nogmaals de samenstelling van verzoeksters gezin weergegeven, met inbegrip van de op 29 oktober 2011 geboren zoon. Uit het administratief dossier blijkt ook dat voor D(...) B(...) P(...) op 21 december 2011 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving werd ingediend in de hoedanigheid van bloedverwant in neerdalende lijn van de verzoekster (bijlage 19).

Aan de hand van de hierboven weergegeven elementen van het administratief dossier, stelt de Raad dan ook vast dat de verzoekster op 29 oktober 2011 een zoon D(...) B(...) P(...) heeft gekregen en dat de verweerder hiervan kennis had. In de nota wordt overigens niet betwist dat de verzoekster op 29 oktober 2011 is bevallen van een zoon. De verweerder kan niet worden gevolgd waar stelt hij dat met de bevalling en de daaruit voortvloeiende arbeidsongeschiktheid geen rekening moest worden gehouden aangezien de verzoekster in antwoord op de brief van 21 februari 2012 zich niet *“heeft beroepen op het feit dat de zoektocht naar werk niet mogelijk zou zijn geweest gelet op haar recente bevalling”*. Zoals reeds aangehaald, rust de bewijslast *in casu* immers op de verweerder om aan te tonen dat de verzoekster niet meer aan de voorwaarden voor het recht op verblijf van meer dan drie maanden als werknemer/werkzoekende voldoet en dient hij hiervoor rekening te houden met alle dienstige stukken van het administratief dossier. Het getuigt niet van een correcte feitenvinding dat enkel met de elementen die een beëindiging van het verblijfsrecht kunnen ondersteunen, wordt rekening gehouden, zonder deze elementen af te wegen tegen de elementen die indicaties bevatten van omstandigheden waarin het verblijfsrecht kan worden behouden, zoals bijvoorbeeld situaties die wijzen op een tijdelijke arbeidsongeschiktheid. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt onmiskenbaar dat de verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing kennis had van de op 29 oktober 2011 geboren zoon van de verzoekster (zie uittreksel vreemdelingenregister en gezinssamenstelling aan de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt op 28 maart 2012 en de bijlage 19 van de betrokken zoon) en van de bevalling en het tijdelijk stopzetten van de zoektocht naar werk dientengevolge (zie de transcriptie van het telefoongesprek van 21 februari 2012 met het OCMW van Denderleeuw). Mede gelet op het gegeven dat *in casu* de bewijslast op de verweerder rust om aan te tonen dat aan de voorwaarden van verblijf niet meer is voldaan, behoorde het de verweerder deze feitelijke elementen in rekening te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing. De verweerder heeft *in casu* onvoldoende rekening gehouden met de specifieke situatie van de verzoekster, terwijl de beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden een zwaar wegende en dus met de nodige omzichtigheid en voorzichtigheid toe te passen maatregel uitmaakt.

Het komt tevens als kennelijk onredelijk voor om over de verzoekster, waarvan in de bestreden beslissing zelf wordt aangegeven dat zij op 28 september 2011 voldeed aan de voorwaarden voor verblijf van meer dan drie maanden als werknemer, op 20 april 2012 te oordelen dat zij niet aantoonde dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling terwijl niet betwist wordt dat zij in deze periode van iets minder dan zeven maanden is bevallen en terwijl van een persoon die is bevallen niet redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij arbeid verricht in een periode van 15 weken (dit is de wettelijke bevallingsrust) rond de bevalling.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel is dan ook aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dient dit middel niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

De ondeelbaarheid van de bestreden beslissing impliceert dat de gehele beslissing dient te worden vernietigd, zodat de vernietiging zich tevens uitstrekt over de component omtrent het beëindigen van het verblijfsrecht van de minderjarige kinderen van de verzoekster alsook over het in de bestreden beslissing geïncorporeerde bevel om het grondgebied te verlaten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 20 april 2012, waarbij een einde gesteld wordt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE